

Він повернувся. Мама спить або знову почувається не-добре. Я ховаюся, скрутившись калачиком на кухні під столом. Крізь пальці бачу маму. Вона спить на каналі. Її рука лежить на брудному зсаєному пасді, а він, узутий у величезні чоботи з блискучими пряжками, нахиляється над мамою і горлає.

Б'є маму рменем. «Підйом! Підйом! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна! Лярва мерзенна!...»

Мама схлипує. «Не треба. Будь ласка, не треба». Мама не кричить. Мама згорнулася калачиком.

Заплющивши очі, я пальцями затикаю вуха. Тиша.

Він розвертається, і я бачу його чоботи: він простує на кухню. З ременем у руці. Шукає менс.

Він нахиляється — і його вуста розтягаються в посмішці. Від нього тхне. Це суміш цигарок і віскі. «Ось ти де, вилаупку».

ЙОГО БУДИТЬ МОТОРОШНЕ СКИГАЕННЯ. Боже! Він весь мокрий від поту, серце скажепо кагатає. Що за дідько? Рвучко сівши в ліжку, він опускає голову на руки. «Чорт! Знову це... А скилав я сам». Він глибоко вдихає, намагаючись заспокоїтися й позбутися прикрого духу дешевого бурбону і смердючих цигарок «Кемел».

Ясьяк-так пережила третій день-без-Кристіяна і свій перший робочий день. Добре було бодай на час забутись. Час летів: нові обличчя, робота, містер Джек Гайд. Містер Джек Гайд... Ось він, прихилившись до мого столу, всміхається, в блакитних очах танцюють іскорки.

— Добра робота, Ано. Думаю, ми з тобою чудово спрацюємося.

Не без певного зусилля я розтягую губи в подобі усмішки.

— Я п'ду, якщо ви не заперечуєте, — бурмочу я.

— Звичайно, йди, вже пів на шосту. До завтра.

— Добраніч, Джеку.

— Добраніч, Ано.

Зібравши сумку, натягаю куртку і йду до дверей. Опинившись у вечірній свіжості Сієта, вдихаю на повні груди. Але повітря все одно не заповнює порожнечі в моїй дулі — порожнечі, яку я відчувала з суботнього ранку, болочого нагадування про мою втрату. Похнюплено плентаюся до автобусної зупинки, втупившись у власні черевики, і міркую, як же мені тепер жити без моєї любой Ванди, мого старезного «жуха»... чи без «Ауді».

І відразу ж перспиняю себе. Ні. Не думай про нього! Звісно, тепер я можу дозволити собі авто — гарне нове авто. Мабуть, він надто вже щедро заплатив мені, і на думку про це в роті стає гірко, але я волю на то не зважати, просто викинути все з голови. І не думати про нього. А то знову заплачу, от простісінько зараз, посеред вулиці.

У квартирі порожньо. Я сумую за Кейт, яка, мабуть, вилежується зараз на пляжі Барбадосу, попиває прохолодний коктейль. Я вмикаю плоский телевізор, щоб звук заповнив вакуум і здавалося, ніби я не сама, проте не слухаю і не

диваюся. Я сідаю і тупо диваюся в стіну. Нічого не відчуваю, тільки біль. Скільки ще мені це терпіти?

Із заціпеніння мене виводить трель домофону, і я перелякано здригаюся. Хто це? Трохи вагаюся, а потім натискаю на кнопку.

— Доставка для міс Стіл.

Голос ледачий, нудний, і мене переповнює розчарування. Внизу, притулившись до входних дверей, стоїть хлопчисько з картонною коробкою. Дряпаю свій підпис на квитанції і беру коробку. Вона хоч і велика, але на диво легка. Усередині — два десятки білих троянд і картка.

Вітаю з першим робочим вдень.

Сподіваюся, він минув добре.

І спасибі за планер. Ти дуже уважна.

Тепер він гордо стоїть у мене на письмовому столі.

Кристіян

Я диваюся на картку, і порожнеча в моїх грудях росте. Не сумніваюся, що все це відіслала його секретарка. Мені дуже боляче думати про це. Роздивляюся троянди — вони розкішні, і у мене не піднімається рука їх викинути. Нічого не вдієш, іду на кухню і лукаю там вазу.

ВИМАЛЮЄТЬСЯ НЕЗМІННА СХЕМА: пробудження, робота, сльози, сон. Ну, спроба сну. Кристіян переслідує мене навіть уві сні. Переслідують його сьйливі сірі очі, розгублений погляд, ясна й блискуча чуприна. І музика... так багато музики — тепер я взагалі не можу її чути. Як можу, уникаю її. Я здригаюся навіть від музичних вставок у рекламі.

Про це я не розповідала нікому, навіть мамі чи Рею. У мене бракує сил. І я взагалі нічого не хочу. Зараз я сама на безлюдному острові, на випаленій війною землі, де нічого не росте, де горизонт темний і порожній. Так, я така. На роботі можу спілкуватися зі всіма — й ні з ким конкретно. От

і всь. Якщо я поговорю з мамою, то здамаюся остаточно — а у мене в душі й так нічого цілого не лишилося.

ІСТИ НЕ МОЖУ. В СЕРЕДУ В ОБІД ковтнула стаканчик йогурту — перше, що з'їла з п'ятниці. Я їсную завдяки капучино і дієтичній колі. Останнім часом виробила в собі звичку до лате і дієтичної «коли». Отак і тримаюся на кофєїні, але від цього мене не полишає нервовє збудження.

Джек часто підходить до мене, набридає, ставить питання про моє особисте життя. І що йому треба? Я прагну бути ввічливою, але близько його не підпускаю.

Я сиджу за комп'ютером, проглядаю пошту Джека і радію, що ця тупа робота відволікає мене від проблем. Пищить моя пошта, я швидко диваюся, від кого лист.

Що за новина! Лист від Кристіяна. Ні, тільки цього мені бракує! Нащо сюди писати?

Від: Кристіяна Грея

Тема: Завтра

Дата: 8 червня 2011, 14:05

Кому: Анастасії Стіл

Люба Анастасіє,

Пробач, що пишу тобі на роботу. Сподіваюся, що я не дуже тобі набридаю. Чи отримала ти мої квіти?

Знаю, що завтра відкривається галерея, буде вернісаж твого приятеля. Їхати туди далеко, а на покупку авто у тебе, напевно, не було часу. Буду щасливий відвезти тебе туди — якщо ти захочеш.

Дай мені знати.

Кристіян Грей

Генеральний директор «Грей ентерпрайзес»

У мене на очах закипають сльози. Я схоплююся, галопом біжу в туалет і ховаюся в кабінку. Хосє! Я зовсім забула, адже